

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvscvla Sacra Matthaei Raderi E Societ: Iesv

Rader, Matthäus

Monachii, 1614

IV. De Stylitis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42973

DE STYLITIS.

CAPVT III.

E Anunc tempora sunt & mores generis humani, vti non solum nihil eorum tentemus vel adeamus, quæ veteres asceræ maximo animorum robore muniti designarunt, sed fidem etiam factis maiorum abrogemus, quod ab illorum inusitata nobis virtute tantis intervalis distemus, vti nec persuaderi quidem possimus, tam seuerum & intolerabile vitæ genus quemquam mortalium voluisse vel etiam potuisse, præsertim tot annis sustinere, vti verear ne (quod Plinius minor de suo sculo queritur) postquam tam fortia & illustria facere desuimus, laudare quoque desineptum putemus, quando iam omnia egregia & constantia virtutis exempla exoleuerunt. Philosophorum patientia, tolerantia Gymnosophistarum, Masinissarum, Seuderorum, Spartanorum labores ruborem nobis exprimunt, qui Christi imperatoris nostri nomine gloriamur, cui æuum in summa vitæ acerbitate tractum, per nocturnas in montibus vigiliis, diurnos sudores, quadraginta dialem in ediam, assiduas ambulationes, per longas

S. longas conciones, famem, sitim & contume-
 liarum indignitates, vinculorum iniurias,
 diras flagrorum plagas, fœdam crucis igno-
 miniam, & vltimam mortis infamiam non
 inuidemus, nobis delicatè parcimus, & ex-
 tremo vix digito attingimus; aliorum fortio-
 ra & rariora seu martyrum seu ascetarum fa-
 cta mirari malumus, quam imitari, cum in-
 ficiari propter omnium scriptorum affirma-
 tionem non possumus. Habebunt ergo, qui
 se multum aut nimium in corporis torquen-
 di seueritate progressos existimabunt, quos
 intueantur, & suam remissionem cum illo-
 rum contentione componant. Habebunt
 cessantes, vt fortibus exemplis suam ignaui-
 am condemnent, vt si supremos virtutis gra-
 dus desperent, saltem ad medios aut imos
 aspirent.

Stylita est ὁ ἐν κίον ἰσχυρὸς ὡς ὁ Suidas
 docet; qui columnam insistit, seu in columna
 aut supra columnam degit; quod standi & vi-
 uendi genus inuenit, & exercuit Simeon ille,
 publicus mundi Ecclesiastes, & sol orbis, qui
 ex alta statione & excelsa columnæ cathe-
 dra gentes dictis erudiebat, factis permoue-
 bat, operibus omnem naturæ vim superanti-
 bus in stuporem dabat, cum ipse proculcatis
 omnibus, quæ mortales mortalia admiran-
 tur,

KKK

tur,

tur, propior caelo quam terris, vicissim spectatores suos & admiratores ad humanarum rerum despicientiam inflammaret.

Non est autem idem dicere ἐν κλίονι ἢ ἐν λυτῷ, & στυλίτιον μὲν, quod posterius plerumque in malam partem accipitur, ut apud nostrates dicas, einen auff den Brang stellen / & λόγος στυλίτινος, & epistola στυλίτινῃ scriptum famosum, quo rei criminis publicè legenda proponuntur. στυλίη erat propriè cippus sepulcrorum tumulis impositus, cum inscriptione, ut erat illa Iulij Caesaris in foro, quam Cicero execratam columnam appellat. Ad eundem finem excitabantur obelisci, columnæ & pyramides, præsertim apud Ægyptios. Sed stelis ignominia causa nocentium facta inscribebantur, & erant quodammodo tabulæ seu columnæ proscriptionum. στυλίτης autē nihil horū sonat, sed cum qui in columna stationem habet, quamvis & στυλῷ & στυλῆ ab eodem fonte manet, & à Grammaticis ab ἵστυμι deducantur. Sed hæc mittamus, & primum quæramus (quod iam diu dubitatum video) quæ forma, crassities, altitudo earum fuerint columnarum, quas stylitæ insisterant. quæque communis illorum ratio viuendi, an infames æterna in statione excubuerint, an aliter.

quando
lex præ
hil hun
mare; qu
meones
rit, necn
becillita
infra cog
Col
pti prod
pictis ob
iani, pro
sidera an
torunda
rum Sim
non nisi
dum) mo
postremo
rus & ali
cella siue
in quo c
os cubito
lo, ut lib
& omnib
berent to
u habeb
pestatis
ser. Sc

quando cibum sumserit, & alia quæ naturæ
lex præscribit; homines enim fuerunt, & ni-
hil humani ab illis alienum fuisse licet existi-
mare; quamuis fuerint, qui ambigerent an Si-
meones hic, auctor stationariorum homo fue-
rit, necne; cum ea faceret, quæ humanam im-
becillitatem longè videbantur superare, vt
infra cognoscetur.

Columnarum quas ego omnibus Ægy-
pti prodigiosis pyramidibus elaboratis, &
pictis obeliscis, colossis, columnisque Tra-
iani, propter ipsa quæ supra illas fulgebant
sidera antepono, forma fere fuit, vt arbitror
rotunda, altitudo varia. Auctor enim Stylita-
rum Simeon primum columellam ascendit
non nisi senum cubitorum (siue nouem pe-
dum) mox duodenū, postea vicenum duūm,
postremo tricenum senum, siue, vt Nicepho-
rus & alij tradunt quadragenū. Modius seu
cella siue domicilium columnis impositum,
in quo consistebant, in omnem partem du-
os cubitos seu tres pedes patebat, recto nul-
lo, vt liberè cælum omne contemplarentur,
& omnibus iniuriis cæli expositi maiore ha-
berent tolerantia segetem & messem. Ianu-
æ habebant nonnulli; nullas alij, quod tem-
pestatis violentia parietis partem disiecif-
set. Scalæ admovebantur, cum vel alij ad
illos

KKK 2

illos enitebantur, vel illi ad alios se demitterent, quod quidē vel nunquam, vel ad futura Reipub. pericula deuocati factitabant. Statione porro æterna se cruciabant, nec nim iacendi vel decumbendi spatium erant poterant tamen sedere; sedisse verò nusquam lego, nunquam puto. Nam primis quadraginta diebus Simeon ad trabem se alligauerat, alterisque quadraginta mox liber ab adminiculo consistebat, medio corpore perennē velut Ecclesiastes in ambone extabat. Etsi de omnibus non affirmarim. Hactenus quantum assequi potui columnarum & insistentium ratio fuit. Repertor huius generis rectorum super columnas positorum Romanæ C. Mænius fuit, qui venditis ædibus cepit columnam, supra quam rectum proceret ex tabulatis, ut spectacula ibi faceret. Multis fortasse hodie, quod longissimē mente & vita & patientia absimus, ista indubilia videbuntur, sed antiquorum Patrum numeris adeo testata sunt, uti impudentissimus sit, qui inficias ire auit. Nunc ad singulorum immortalia opera enarranda properamus, ut fortitudinē animorum in Christianis heroibus admiremur, nobisque eorum imitari propitiemus, uti gloriam saltem olim tanto cæteris maiorem apud superos gratulamur.

temur,
tis grad
da illor
pridem
ille arbi
sent, neg
vel nolu

SIM

T
da
de illo
lumnæ
plissima
sum stil
runt. C
missis c
multis,
exsenat
brum T
vir inge
teri Pat
Sed is S
na relic
postren
tera s m

demur, quanto sublimiorem in terris virtutis gradum conscenderunt. nam de assequenda illorum, per imitationem vitæ laude, iam pridem genus omne mortalium spem posuisse arbitror. Et mallent opinor multi si possent, negare facta, quam facere, quæ præstare vel nolunt vel non possunt.

SIMEON STYLITES stylitarum auctor.

Tot ac tanti sunt huius Simeonis laudatores, ut si coner omnia referre, quæ de illo literis consignata sunt, vix ullæ columnæ sint complexuræ, quas quidem amplissimas & æternas illi per orbem vniuersum stilo suo nobilissimo scriptores erexerunt. Compendio ergo, meo more, prætermittis concionum parergis, quod accepi à multis, paucis tradam. Primus reor omnium ex senatu auctorum condidit de Simeone librum Theodoretus Cyri pontifex, magno vir ingenio, oratione copiosa & plana, in veteri Patrum memoria vnus in paucis clarus. Sed is Simeonem superstitem in sua columna reliquit, cum è statione vitæ decessit, ut postremum vitæ actum non potuerit in literas mittere. Alter est Antonius in historia

*Theodoretus
us Cyri Ep
pisc.*

KKK 3

Patrum

*Antonius
discipulus
Simeonis.*

Patrum magni Simeonis cliens, qui & ipse cum Simeone vixit, & vermes de corpore eius collectos, & in ulcerum cauernas repositos, ut ipse de se in hæc verba narrat: Quidam autem iuuenis adstitit ei Antonius nomine, qui vidit hæc & scripsit. Iuxta præceptum illius colligebat vermes de corpore eius, qui cadebant in terram, & porrigebat illi rursum. At ille ponebat eos sibi in ipso vulnere ad similitudinem Iusti Iob dicens: Manducate quod vobis dominus dedit. Et infra ad finem: Ego humilis peccator Antonius in quantum potui lectionem hanc breuiter exposui. Et hi quidem *σὺ γὰρ γοῶν* fuere Simeoni, & cuius est Euagrius & Metaphrastes, qui cum men non exstat, nec præterit Theophanes. Leonis anno. Fasti Romani 5. Ian. Nicophorus Callistus, Glicas, Menæa 1. Sept. Cedrenum, Lipomannum, Surium, Baronium, qui ab antiquis sua acceperunt. Ego paucis multa complexurus, ex multis pauca & selecta tradam.

*Euagrius.
Theophanes.
Nicophorus.
Glicas.
Menæa.
Martyr.
Rom. 5.
Ian.
Cedrenus
Baronius.*

Sesa vel Sisa vicus & castellum est medium inter extremam Ciliciam & Syriam interius

lo, ut Th
cia ut M
solem
auit, nat
ut ex Ni
nius sex
nam pri
ingressu
Editum
vixisse
perator
si exting
bem on
Socion
in prof
in Sime
tham a
sum re
apud C
nolog
tium d
tris gre
tam alt
pore fe
cone E
eolder
one pe
numir

lo, vt Theodoretus affirmat, vel in ipsa Cili-
cia vt Manologium & Menæa narrant, qui
solem nunquam occasurum mundo procre-
auit, natum anno CHRISTI CCCLVII.
rex Nicephoro Langius colligit, vt Baro-
nius sex annis maiorem: verius meo animo,
nam primos Simeonis annos ante cœnobij
ingressum Nicephorus videtur præterisse.
Editum ergo oportuit anno Christi CCCLI.
vixisse nouem supra centum, & Leonis Im-
peratoris quarto, Christi CDLX. extinctum,
si extingui potuit tam illustre, quod per or-
bem omnem primum accensum est astrum.
Socioni primitus fuisse nomē reperio, quod
in professione religionis demum, vt fit hodie
in Simeonis demigravit. Matrem eius Mar-
tham audisse lego, & hanc in Diuorum cen-
sum relātam ipsisque Calendis septembris
apud Græcos coli solitam, vti Menza & Me-
nologium docent. Prima pueritia vsq; ad ter-
tium decimum annum Ouilia securus, Pa-
tris gregem custodivit, à tam humili stirpe
tam altum molitus est ædificium. Quo tem-
pore forte ad templū delatus audiuit à præ-
cone Euangelij, beatos qui in præsens lugerēt
eosdem olim in cælo sempiterna consolati-
one permulcendos, purasque mentes beato
numinis aspectu perpetuo fruituras. Edoct^{us}

KKK. 4

postea

postea à religioso viro quem percontatus
 rat, qua via ad salutem tenderet, extra stre-
 tus vibanos & populi turbas ad cœnobium
 fugiendum; ibi reperturum optimos viros
 cœlestis doctores & ductores. In hac via
 mutandæ cogitatione dum versatur, gratia
 membra sopor cubantis occupat, quo præ-
 sus visus est sibi terram effodere, loco fabri-
 cæ colendæ, & propter assistentem audire,
 qui iuberet altius moliri, cumq; mandata ex-
 hausisset imperantis, rursus oculos in quie-
 tem declinasse, sed identidem vocem exau-
 disse iubentis, altiore fossam duceret. qua
 tandem satis alta, tum demum iussu fabri-
 cam de cætero sine labore educere, quoad
 fastigium imponeret, quasi tantum in prin-
 cipiis sudandum foret, cætera victis nature
 virtutis, sponte consecutura esse, quod & vari-
 dictum affirmat, cum ait: *Dimidium facti qui*
bene cepit habet. Simeon ergo recta propere-
 uit ad asceterium Heliodori, viri omnium
 quos vidit sol, innocentissimi: trimulus e-
 nim cœnobium petiuerat, duosque supra
 sexaginta annos intra monasterij sepra vixe-
 rat, adeoque nec domesticorum pecorum fi-
 guras agnouerat, mente tam pura & candida
 ut solus nescire, quid dolus aut fraus esset, vi-
 deretur. Ad hunc tenera se virtus Simeonis
 appli-

applicuit, quæ intra decennium inter octa-
 ginta sodales, adeo constanter adoleuit, vt
 mox omnes longis à tergo interuallis relin-
 queret, cum alij bidui duntaxat in ediam fer-
 rent, ille septendiali se ieiunio impransus &
 incarnatus maceraret; quod ipsum alios, qui
 virtutem eius æquare non poterant, crucia-
 bat. Adhæc palmeo fune præduro & aspero
 nudum corpus tam arctè strinxit, vt intra de-
 cimum diem exulcerata caro verminaret, fa-
 nieque computisceret, quod cum ex odoris
 graueolentia sentirent familiares, denun-
 ciata re cœnobiarchæ rudentem illi detraxe-
 runt, vlceri tamen nullum passus est malag-
 ma admoueri. Sed cum alios atque alios mo-
 dos se torquendi adhiberet, & reliqui non
 malæ mentis socij, propter animi tamen &
 corporis valetudinem, assequi Simeonis af-
 fectum nullo modo possent, solem illum, cuius
 radios lusciosi ferre non poterant à sua sode-
 litate excluderunt. Sic enim comparati su-
 mus, vt malimus à conspectu remouere lau-
 dem quam desperauimus, quàm eandem è
 propinquo cum assiduo nostro tormento
 contemplari. Proscriptus & profectus inde
 Simeon haud procul à phrontisterio, in ci-
 sternam arentem descendit, vbi securus & so-
 lus Deo operabatur, noctes & dies votis vni-
 applici-

KKK §

cœm

cē intentus. Præfectus interim monacho-
rum internoctu cælestibus visis territus,
quod Simeonem à cætu suorum dimisisset,
iussit illico inquiri, ducibusq; pecoris mag-
stris vsus repertū ex alto terræ hiatu magno
labore funibus extraxit, domumque suam
reduxit, vbi tamen ille non diu moratus
Telameſsum vicum ad radices montis pos-
tum peruenit, ibiq; gurgustio forib⁹ obstru-
ctis clausus quadraginta dies ad Moſis, Eliæ
& Christi exemplum ieiunus perduravit.
Quem Baſſus præbyter exacto tempore,
perfracta ianua offendit humi fusum, exani-
mi similem, quod nec surgere posset, nec lo-
qui. Reperit & decem panis orbes cum hy-
dria fonte plena, intactos, tot enim illi Baſ-
sus in dies quadraginta dederat, qui spongia
iacentis labra humectans, spiranti sacramen-
taxin porrexit, & oluscula pauca cum intro-
bis lactucis sumſit, alterosque quadraginta
dies ead. cibi abſtinētia, & dein alteros duxit,
donec ipsa inedia diſceret inediam pati. Vnde
que adeo nullum vitæ genus eſt tam horri-
dum & aſperum, quod vsu & adſuetudine
non miteſcat, & tolerabile fiat. Sed ad Sime-
onis ieiunium accedebat ingens aſſidue ſtan-
di labor. primis enim diebus ſtabat totis: de-
inde cum vires inedia labefcerent aſſedit de-

anum

mum ſe
tuo pro
In hoc
um po
ampliu
trecent
ſus eſt,
interpr
ginta, l
v(185) A
reliqui
non vr
gium n
tollitu
cula de
quorū
di, alte
tū vol
Sed ha
us ma
ſilij &
ctus &
eſſe co
affixi
te erg
pellic
pera f
Melit

onacho
 territus
 imissis
 ris magi
 u magno
 ue suam
 moratus
 ris possi
 obstru
 sis, Elia
 duravit
 mpore,
 a, exani
 t, nec lo
 cum hy
 illi Ba
 spongia
 ram ty
 am intra
 draginta
 s duxit,
 ati. Vi
 a horri
 erudine
 d Sime
 uē stan
 tis: de
 edit de
 mum

mum sessione fatigatus postremis dieb⁹ mor
 tuo propior quam viuo etiam decumbebat.
 In hoc mapali & hac viuendi ratione trienni
 um posuit. Dein ad rupem præcellam paulo
 amplius nouem miliaribus Germanicis, siue
 trecentis stadiis (vt Euagrius præsens dimē
 sus est, ex quo sua Nicephorus accepit, cuius
 interpretis falsus est, cum pro trecētis legit tri
 ginta, In Euagrio enim græco legitur *Ἰερὰ ἀν*
τιόχεια) Antiochia distantem contendit, in qua
 reliquum vitæ tempus omne consumsit, sed
 non vna quadam ratione. Primū enim fasti
 gium montis, quod stadiis amplius viginti
 tollitur, septo cœu vallo in orbem cinxit, vin
 cula dein ferrea viginti cubitorum adhibuit
 quorū alterū caput saxo ingēti curauit appē
 di, alterū pedi dextro applicuit, vt extra sep
 tū volens etiam ponere vestigium nō posset.
 Sed hac custodia Simeonem exemit Meleti
 us maior Antiochiæ pontifex vir ingentis cō
 silij & prudentiæ singularis, qui (vt Benedi
 ctus Martinū Abbatē monuit) negauit opus
 esse compedibus ei, quē numinis amor loco
 affixisset, & affixum facile teneret. Soluen
 te ergo à pede catenam fabro, sub consuta
 pellicula, qua crus munierat Simeon ne as
 pera scabrities ferri pedem abraderet, vidit
 Melitius nidificasse cunicum sordes, quæ assi
 duè

duè Simeonis non prohibentis pedem de-
 pascebant, cum facile compressa manu pelle
 omnes posset necare, sed contempsit minute-
 rum bestiolarum morsus, quamuis molestos
 generosa Simeonis virtus, tamquam per mi-
 noris mali tolerantiam ad maiora patiendi
 animum erudiret. Inter hæc passim dilata-
 per omnes orbis oras fama de admiran-
 da Simeonis ascesi, exciuit ex omnibus reg-
 nis & prouinciis spectatores noui in orbe
 miraculi, præsertim cum suffragatione nu-
 minis res efficeret Simeon, quæ naturæ leges
 & vires potentia longè excederent. Curabat
 enim mala corporis, quibus nullæ artes po-
 terant mederi, & percussis neruorum stupo-
 re, vsum reddidit membrorum; impetrabat
 desperatos nuptis liberos; multò ante de-
 nunciabat, quæ regnis imminebant, securi-
 ram famem, & ex fame quæ soleat, corpo-
 rum tabem, ex corrupto cælo pestilitatem,
 hostium item incursus, quos votis suis & la-
 crimis retardabat, feras etiam immanes &
 noxias linguæ telo confecit; latronem Iona-
 than, ad asylum columnæ profugientem ser-
 uauit, & illico mortuum cælo immisit. Quæ
 omnia tantam Simeoni conciliauere aucto-
 ritatem, vt instar accessus & recessus ex æstu-
 antis maris populorum frequentia inunda-

ret, tantaque erat opinio de sanctitate viri
concepta, vt Romæ in omnium fere offici-
narum vestibulis & porticibus sigilla seu mi-
nutas icones, Simeonis os habitumque refe-
rentes exponerent, quibus sibi absentem re-
præsentarent, & absentis opem præsentem
sentirent. Numerantur à Theodoro inter
eos qui Simeonem spectatum cultumq; ve-
nerant, Agareni, Persæ, Armenij, Hispani,
Britanni, Galli, Iberes, Itali, Homeritæ, Lati-
ni, Græci, Barbari. Quorum hoc vnum erat
studium, vt vestem sanctissimi viri contactu
libarent, vnde sibi gratulati, magna se gratia
dignatos existimabant. Quod adeo molestè
tulit vir modestus, vt qui se vnum omnium
infimum & indignissimum censebat, vt il-
lam in columna peruigilem & perpetuam
stationem excogitaret, primum vt ægrè
corpori suo faceret, cuiam dudum crucem
defixerat. dein vt secerneret se populo, cuius
affluxu tanquam fluctibus tantum non ob-
ruebatur. Itaque in eo ipso loco, quem vallo
munierat, in montis vertice columellam e-
rexit, non altiore pedibus nouem; mox al-
teram tanto excelsiorem; postea viginti duo-
rum cubitorum; ac postremâ sex & triginta;
quamquam alij surrigant ad quadraginta, vt
pedes esset alta sexaginta, tot enim efficiunt
cubita

cubita quadraginta. Ita remotior à fecibus
humanis & propior calo liberius poterat ce-
litum vsu frui; quanto verius nunc de styli-
tis illud Vatis vsurpabimus, quam de Astro-
logis ille vsurparat:

Salices animæ quibus hæc cognoscere cura,

Inque domos superas scandere cura fuit.

Credibile est illos pariter vitiiisque iocisque

Altius humanis exeruisse caput.

Non Venus aut vinum sublimia pectora fregit

Officiumque fori, militiae labor.

Non levis ambitio, perfusaque gloria fuco,

Magnarumque fames sollicitavit opum.

Admouere suæ distantia sidera menti,

Ætheraq; arbitrio supposuere suo.

Sic petitur calum:-----

Cæterum hæc noua viuendi & in colum-
nis persistendi ratio sanctis in anachoresi Pa-
tribus primum permira auditu visuque ac-
cidit, cœpereque inter se agitare, an impulsu
melioris Dei, an alio spiritu inductus esset ad
hanc tam nouam & inuisam antea philoso-
phandi disciplinam; Conuenitque tandem
inter illos, vti nonnullos ex seniorum con-
silio amandarēt ad Simeonem cum his man-
datis, vti primum iuberent ex auctoritate
Patrum à statione descendere. Si dicto audi-

ens esset, sineretur prosequi cœpta & firma-
retur in instituta viuendi ratione; si refraga-
retur, anathematis fulmine percussus, vltro
per vim detraheretur. Adeo vniuersus religi-
osorum Patrum senatus studium obsequen-
di certam esse notam vitæ rectè sanctæque
institutæ decreuit. Simeon ergo à sanctis vi-
ris appellatus, cur trita à sanctis anachoretis
viâ neglecta, ignotos calles peteret & auia
ingereretur? descenderet quamprimum &
vestigia maiorum Patrum insistendo seque-
retur; pedem alterum mox in gradus expo-
suit, illico sine vlla vel tergiuersatione vel
disputatione descensurus. gratias in super im-
mortales Patribus egit, quod salutis suæ cu-
ram tantam suscepissent & se ex diuino nutu
monuissent, ne quid contra mentem senten-
tiamq; moliretur. Seniores vehemen- ter tam
prompto Simeonis obsequio delectati hor-
tabantur descendente, maneret in sua sta-
tione, placere Deo eius conatum, pergeret
modo, & fortiter vrgeret cœpta, ad beatum
finem laborum tantorum peruenturū. Quod
lætus audiens Simeon, maximo animo prose-
cutus est studium perstandi & peruigilandi.
Quærat fortasse iam lector nunquamne asse-
derit Simeon, an connixerit aliquando, &
cibum sumserit, an etiam fessus decubuerit?

Extra

Extra & supra fidem videri, hominem mortalem hac immortalium studia tentasse, proinde non immerito venerint nonnulli suspensionem, hominem Simeon natus esse, aliquis è cælitum numero ad mortales alligatus. Simeon proinde simul columnam, vix lux publica mundi ascendit, nunquam alledit amplius, sed prima quadraginta diebus, donec trahi se alligauit, corpusq; funibus astrinxit, ut ne in solum defluere posset. alteris de in iam liber cælesti tantum virtute nixus consistit, ac ita deinceps per omnes vitæ annos, quoad vicina sibi sidera post mortem attingit, in assiduo standi labore se cruciauit, nec somno vnquam indulgit, nec assedit vnquam, nec solo corpus prostravit, nec cibum gustavit nisi die Dominico, nec amplius quam in sacra Eucharistia porrigi solet ad sacram mentem accumbenti. Imò sæpe totas noctes cum festus dies immineret, protensis in cælum manibus immotus consistebat, cælumq; assiduis votis pulsabat. Et quod omnem fidem excedere videtur, totum annum ciconiarum ritu, vno duntaxat pede totum sustinebat corpus; si vera Antonius eius discipulus tradit. Insidiator enim generis nostri & potissimum sanctorum virorum, versus in faciem cælitis se missum à supremo laborum illius

specta

spectatore & remuneratore Deo dictitabat,
 ut illum in curru solis, quemadmodum olim
 Heliam in cælum deueheret, uti digna tantis
 sudoribus præmia capefferet, proinde qua-
 drigas ascenderet, in cælum deportandus. Si-
 meon precatus Numen, alterum pedem pro-
 fert è statione, currum ingressurus, simulque
 signo sanctæ crucis Christiano se more com-
 munit, cum extemplo phantasma aurigato-
 ris, & vehiculi in ventum & auram euanescit.
 quæ fraus adeo malè habuit deceptum Si-
 meonem, ut in pænam credulitatis, pedem
 protensum toto anno non retraxerit, sed al-
 tero solum totam corporis molem patien-
 tissimè sustineret. Omisit hoc Simeonis fa-
 ctum Theodoretus, quia vltimis vitæ annis
 euenit, cum Theodoretus iam dudum ante
 vixisset. Nec silentio tegendam scdum vlcus
 Medicis Telephium seu Chironium dictum,
 quod ex femore eius erupit, vnde putris sani-
 es assiduè profluebat, sordidique vermes in-
 denati tota columna vltro citroq; commea-
 bant. cui nullam adhiberi medicinam passus,
 etiam colligi fordes, & in sinum vlceris repo-
 ni iubebat. pus nonnunquam in gemmas
 quoq; versum, si verus est Antonius, legimus.
 Scio hæc modum fidei nostræ superatura,
 sed Theodoretus & Antonius præsentis fue-
 re specta-

LLL

re specta-

re spectatores atque testes. Iam & hoc narra-
tur ab iisdem, à comite Theodoretì precibus
numeratas. Nam ab occaso sole per totam
noctem & sequentem diem vsque ad nonam
quæ nobis hic est tertia pomeridiana, Deum
precibus adibat, stando plerumque; frequen-
ter etiam corpus adeo incuruando, vt frontem
pedes contingeret: & fuit qui intra breue
tempus numeraret adorationes huiuscemo-
di cum corporis totius inflexione mille du-
centas quatuor & quadraginta. Nec est quod
hæreas qua ratione potuerit corpus ad mo-
dum circuli velut in orbem cògere, & ore pe-
dum vestigia libare, quod ægrè etiam tenaci
corpore faciunt adolescentuli, cum sessitan-
do manibus pedum digitos cònantur ad os
intorquere. Theodoretus expedit quæstio-
nem, cum subiicit id Simeoni non fuisse mo-
lestum, quod non esset ventrosus, vt hodie
plerique sumus: nec cibum gustaret, nisi vici-
simplici per hebdomadem, quod perinde ce-
rat ac si nihil omnino sumsisset.

Porro Simeon extremam diei partem
nona ad noctis vsque confinium populo &
saluti & aliorum impendebat, maximaque
Reipub. commoda è columna tanquam ex
alto suggestu concionabund⁹ pariebat, cum
circumfusam columnæ multitudinem ad ro-
gum

rom fugientium contemtionem hortaretur, celumque suspicere & caelestia affectare iuberet; modoque destinata impiis supplicia inferorum perpetua proponeret; modo propositis aeternorum gaudiorum praemiis ad vitam beatam ac immortalē inuitaret. Agebat quoque nonnunquam, altercantium precibus adductus, arbitrum inter litigantes: alias impiarum sectarum errores oratione refutabat; alias genticas & paganas superstitione refellebat, multosque Christo initiabat.

Nonnunquam reges & imperatores imperatricesque per litteras docebat, quid ex praescripto Dei esset faciendum. Nunc ipse ab orbis terrae praesidibus vel coram, vel per litteras adibat. Subiiciam epistolam Theodosij Arcadio natū ad Simeonem de pace inter Episcopos componenda datā, quam

IN AVLA SANCTA praeter-
missimus.

III. THEO.

THEODOSII AVGVSTI

Epistola ad Simeonem Stylitam.

Quoniam quidem exploratum habemus, totam reuerentiæ tuæ vitam ad Deum esse conuersam, eaq; integritate vixisse adhuc; vt diuinam erga nos beneuolentiam certa quadam fiducia prouocare queas. nō potuimus in præsentia has ad te literas non perferibere, teque etiam atq; etiam rogare, vt hoc pacis concordiaq; negotium, quod à diuina prouidentia verè dependet, hoc potissimum tempore quàm maximè promouere satagas; dissidiumque diaboli technis paci rectè aliquando radicata & constitutæ, iniectum, confestim è medio tollere contendas. Id quod tuæ sanctitatis precibus, eiusdemque apud illos, qui eam confirmare, dissipatamque restituere possunt, hortatu impulsuq; confisi, breui futu-

VSTI
Sty-
oratum
tia tue
m, eaq;
t diui-
n certa
eas. nō
te lite-
am atq;
oncor-
na pro-
potissi-
ne pro-
diabo-
o radi-
confe-
s. Id
, eiuf-
confir-
re pos-
i, breui
futu-

futurum minimè dubitamus. Nam si
Ioannes piissimus Ecclesiæ Antioche-
næ Episcopus, Nestorij, qui hasce cō-
trouersias principio exfuscitauit, de-
positioni subscripserit, fidemq; fece-
rit, se nouo infanoq; dogmati in po-
sterum non consensurum, neq; antea
consensisse vnquam. : diuulforum
membrorum vnio denuo subseque-
tur: quippe cum omnes in hoc con-
ueniant, concurrantq;ue. Si, inquam,
Ioannes istud fecerit, religiosissimoq;
Episcopo Cyrillo consenserit, quē-
admodum Occidentales & Constan-
tinopolitani, reliqui; omnes terra-
rum orbis Episcopi cum eo consen-
tiunt: quæ quondam fuerant coniun-
cta, Dei benignitate rursus coales-
cent. Hanc namque molestiam tur-
bamq; superuacanea parumq; utilis,
imò verò noxia doctrina nobis pepe-
rit: quæ quidem si per vestras preces
explosa, proculque ab animis nostris
eliminata fuerit, pacatos nos reddet,

LLL ; diui-

diuinamque defensionem (vti speramus) nobis restituet. Nam contentio hæc & discordia adeo nos conturbat, vt existimemus primam præcipuam omnium nostrarum calamitatum occasionem vel hanc vnâ præbuisse.

Confidimus autem, regni nostrorum consilio benignitatis & humanitatis Dei esse processuras, Ecclesie & Orthodoxæ fidei membris vestro hoc egregio facto cõiunctis. Certa igitur pulcherrimum certamen, vt superes demonis conatus: hoc enim tibi maxime certamen imputabitur, & victoriam summis viribus parta: quam adeptus, te ipsum secutus fueris; ea quæ propteris, tum gerens, tum factis confitemans. Consuetis orationibus quoque nostrum Imperium, quique ei parent sine intermissione Deo commendat: vt nobis, quorum omnis cura (quemadmodum conuenit) in pace religionis potissimum versatur, copiosa bona ab ipsius potestate suppeditentur.

Theo

Theodosium vicissim Simeon de officio
seuerè admonuit, cum ab eo declinaret. Lege
Iudæis Antiochenis Synagogam à Christiani-
nis ablatam restituerat. Quæ res in detrimen-
tum haud mediocre Christianorum verge-
bat. Scripsit ad Theodosium liberè Simeon,
ne plus faueret Iudæis quam Christianis
Christianus Imperator, effecitq; vt Theodo-
sius lege antiquata satisfaceret Christianis;
patronum Iudæorum exueret potestate, se-
seq; totum in Simeonis poneret auctoritate,
cuius vnice vota expetebat.

Idem errantem Augustam Eudociam per
S. Euthymium in viam reduxit. Idem multis
paganis Christianam legem persuasit. Idem
quotidie in ægris curandis ingentia morta-
libus beneficia præstabat. Idem Sanctus Ge-
nouefam in Galliis versantem per nuncios
salutauit, eique suos labores & pericula salu-
temq; commendauit. Idem velut vnicum or-
bis miraculum & oraculum ab omnib; pro-
pègentib; consulebatur. Persarum quoque
Imperator colebat Simeonem, & in omnia
eius dicta factaq; studiosissimè inquirebat.
Eiusdem coniux oleum illius verbis conse-
cratum summa cum veneratione accepit,
& aula Persica tota eandem ab eo gratiam
precabatur. Agarenorum regina improlis

LLL 4

lega

legatos misit, qui hæredem regni à Simeone impetrarent. Votis damnata regium ipsius puerum ad columnam attulit, & cum faminis intra septa non liceret ingredi, per balilos partum suum regium Simeoni obtulit adiectisq; quantis potuit gratiis: Hunc, inquit, regem natum, vir sanctissimè, tuis precibus acceptum fero, tu illum è cælo votis tuis extorsisti, & in utero meo potenti verbo tuo collocasti: bene precare illi vt olim iuxta mecum gratus tuum beneficiū agnoscat Deoq; simul & tibi vitam suam & regnum gratuletur. Poterant hæc tanta opera animi non constantissimum inflare; Simeonis videbantur magis deprimere, adeo de se modestè sentiebat, vt omnium se postremissimè iudicaret; non solum enim neminem aditu suo prohibebat, sed cum humillimis quibusque & abiectissimis promptissimè sermonem miscebat. quod haud ingratus beneficiorum omnium auctorem agnosceret Deum, eundemque fontem omnium bonorum profiteretur. Qui sensus viri non modicam auctoritatem sanctitatis non imminuit, sed vel maximè auxit, eoque mentes hominum perduxit, vt dubitarent ex mortalium, non immortalium numero censendus esset. Venerat illius fama excitus ex Arabona vir bo-

no loc
mis ho
anim
homin
colum
quisq
sanctu
tatem
aliqua
fereba
reban
comp
quit,
quit,
lis vn
homi
sum c
vel de
set vir
gradi
it erg
man
imma
osten
nis ac
nora
tion
popu

no lo

Simeone loco natus, & inter Christianos non infimis honoribus perfunctus, qui non poterat animam inducere, vt crederet Simeonem ex hominum stirpe oriundum; & progressus ad columnam collocutusque: Dic, per ego te quisquis es, inquit, Deum rogo, qui verus sanctusq; falli non potest, sed omnes ad veritatem duci cupit; Esne tu homo, vel natura aliqua cælestis & corporis expers? Molestè ferebant circumstantes intempestiuam, vt rebantur ipsi, quæstionem, sed obloquentes compefcuit Simeon, & aduenæ, Quid est, inquit, quamobrem dubites? Quoniam, inquit, audio vulgo iactari, te nec esse, nec oculis vnquam conuiere, quorum vtrumque hominis natura tanquam debitum sibi pensum quotidie postulat, nec vllum vidi, qui vel dormiret nunquam, vel absque cibo posset vitam propagare. Age, inquit Simeon, gradibus scalarum admotis ascende. Exhibuit ergo obstupescenti primum tractabiles manus, mox vlcus etiam in femore seu pede immane palpandum tractandumq; attonito ostendit. qui plenus stuporis & admirationis ad Theodoretum retulit omnia, quæ cognorat, aliisque iuxta secum omnem dubitationis causam ademit. Mittebat frequentem populum ad Sacerdotes, qui accedenti benè

LLL ;

preca-

precarētur. Vsu venit vt ad vnum olim Theodoretum à Simeone missi tanto numero venirent, vt opprimeretur à barbarum inundatione, cum alii à tergo vrgerent, alii à fronte traherent; alii circum latera vellicarent, alii cominus, alii eminus instarent, vt nisi Simeon, qui hæc ex columna spectabat, ingenti clamore barbaros coërcuisset, omnino elisuri fuerint Theodoretum, & importunam pietatem in parricidium & sacrilegium versuri: quemadmodum & in se conuersi subinde certabant pro sancta Simeonis interprecatione, cum alteri alteris eandem inuiderent, & à Stylita conuitiis etiam fuerint appetendi, ne ferro inter se concurrerent, & sibi ipsis exitium loco cælestis gratiæ, quam à viro sancto expetebant, molirentur.

Iam illud nullo modo silentio est transmittendum, quod Simeon, postquam se Deo puer etiam desponderat, nullius fæminæ conspectum ferret, nullam ex propinquo intueretur: adeoque nec matrem etiam ex qua natus erat, intra septa columnæ vel ad basin admitteret, quamuis illa multis lacrimis & precibus filij conspectum eminus & colloquium enixissimè efflagitaret. Impetravit tamen parenti Simeon, vti mox pro homine Deum ipsum cerneret, animo è corpore in
cælum

celum euocato. Ad septum illud & colum-
nam nec post Simeonis mortem mulier ausa
fuit aspirare: si contra fecisset, illico mor-
tua concidebat. Sic enim Gregorius Turo-
nenſis tradit. Simeon vero cōfeſſor, qui
in columna pagi Antiochēſis dicitur
ſteſſiſſe, frequenter incolis tribuit ſa-
nitates. Et quia, vt legitur in eius vitæ
libro, nullam vnquam mulierē poſt
conuerſionem oculis attentis inſpe-
xit: poſtquam verò Columnæ editio-
ri ſe ſanctitate feruens inuexit, non
modo extraneæ mulieri, verū etiam
nec propriæ matri ſe videndū permi-
ſit. Et nunc ergo locū ipſum ab huius
ſexus deſenſa acceſſu. Nam ſerunt
quandam mulierē indutam eſſe veſte
virili, & in baſilicam ingredi voluiſſe
Columnæ. Tractauit ſecum miſera
agere poſſe per indumentum, quod
latere poſſet altiſſimum, ignorans
illud Apoſtoli, quia Deus non irri-
detur. & licet ibi veniens ad templum
crexit pedem, vt ſanctum ingrede-
retur limen, tamen protinus retror-

ſum

sum ruens, cecidit & mortua est: factisque fuit populis ne huc ultra mulier vlla præsumeret ingredi, cum in istam cerneret ultionem pessimè interrogatam.

Appetebat demum felix ille dies, quo post tam longas & diuturnas in columna excubias, ad nunquam terminandam quietem proficisceretur. Iam enim ad nonum supra centesimum annum prouixerat, & omnem cæcilemētiam corpore expertus, victor æstus & alboris, famis ac sitis omniumque animi & corporis cupiditatum, terror Acherontis, præsidium gentium, orbis terræ nouum & omnium maximum miraculum, vox publica mundi, regum & Imperatorum certissimum oraculum, omniumq; cælitum gaudium, & mortalium asylum, relictis corporis exuviis ad fructus laborum sempiternos in cælum & columna omnium Christianorum columen euolauit, corpore nec post mortē collapsus, quod in statione, tanquam victor etiam ipsius mortis, stando perstitit immotum. Cuius nuncius non solum afflixit Antiochiam, sed orbem vniuersum in luctum coniecit, qui illi lacrimis litauit. Sed vti mortalibus luctuosus fuit illius excessus, ita illi gloriosus triumphus.

Non Ian.
460.

phus, quando à beatis cælitum legionibus
cum ingenti comitatu honore & tripudio
est ad summi Imperatoris regiam deductus,
vbi Daniel & Auxentius oculis spectauère.
Quæ autem eius extremum diem secuta sint,
ex Euagrio apponam, qui locum & mira de
columna ac sidere ibi apparente, spectator
ipse, curiose in hæc verba descripsit: Huius
sanctissimum corpus, cum ex hac vi-
tamigrasset, tandem Antiochiam est
translatum, cum Leo imperij sceptrum
moderaretur, & Martyrius Episcopa-
tu Antiocheno fungeretur. Ardabu-
rius autem Orientalium exercituum
dux, vna cum militaribus ordinibus
quos secum habebat, & reliquis in ip-
sa Mandra constitutus, pretiosissimū
corpus beati Symeonis, ne à vicinis
ciuitatibus abriperetur, custodiuit.
Cum maximis itaque miraculis, quæ
in itinere quoque edebantur, sacerri-
mum illius corpus Antiochiam de-
portatur, quod & Leo Imperator ab
Antiochenis accipere petiit, ad quæ
Antiocheni preces obtinentes ad
hunc

hunc modum scripserunt. Quoniam
ciuitas nostra muros non habet, sunt
enim illi per indignationem deiectionis
sacrosanctissimum hoc corpus ad-
duximus, ut nobis & murus sit & mu-
nicio. Imperator igitur huiusmo-
di precibus motus, sacrum illis cor-
pus reliquit. Multa autem illius ad
nos usque seruata sunt, cuius etiam
sacrum verticem cum multis sacer-
dotibus vidi, cum celeberrimus
Gregorius Episcopatu fungeretur, &
Philippicus pretiosas sibi sanctorum
reliquias ad custodiam Orientalium
expeditionum mitti peteret: Et
quod mirabile erat, capilli capitis
nondum corrupti, sed perinde salui
& incorrupti erant, atque fuerant,
cum adhuc in viuis esset, & inter mor-
tales commoraretur: denique cuius
in fronte licet corrugata & emortua
esset, erat tamen adhuc integra: & ex-
dentibus plures, qui manibus nondum
erant violenter exempti, ipso aspectu
prædic

prædicabant, qualis ac quantus homo Dei Simeon fuerit. Adiacebat etiam ligamē ex ferro factum, cum quo gloriosum & laboribus perfunctum corpus honoris à Deo concessi factum erat particeps. Simeonem enim mortuum quidem ferrum illud dilectum reliquit. Prosequeretur autem singulorum istorum narrationem, non ad lectoris dumtaxat, sed & ad meam vtilitatem, nisi Theodoretus ea, sicut memini, fusius scripsisset. Sed age & aliud quiddam quod ipse conspexi historiæ huic adiiciam.

Cupiebam sancti huius videre delubrum. Distat autē illud à Theopoli stadiis ad summum triginta, in ipso montis vertice situm. Vocant illud eius loci incolæ Mandram, quam appellationē ei loco propter sacrosanctissimi Simeonis conuersationē relictam esse puto. Clius autē montis huius stadiis viginti extenditur. Structura templi instar crucis posita, & in

In quatuor lateribus porticibus columnæ ex lapide polito fabrefacta, quibus ædificij culmen in sublimem erigitur. In medio atrium est sub diuino maximo artificio extructum, in quo columna illa quadraginta cubitorum consistit; in qua angelus incarnatus cælestem vitam in terra peregit. In vertice porticuû foramina sunt, quæ nonnulli fenestras vocant, cum ad atrium, tum ad porticus respondentia. In sinistra parte columnæ, in ipso foramine cum vniuerso collecto illius arborum circa columnam saltantium populo stellam prægrandem videntur, quæ totam illam fenestram penetrabat, ac perlucebat, idq; non semel iterum ac tertio, sed frequenter, & quando cessasset, rursus continuo a subito apparebat, id quod non nisi in memoriis sancti huius fieri consuevit. Sunt autem qui dicant (nec incredibile est hoc miraculum, cum ex autoritate fide digna eorum, qui id

ibibus coeunt, tum ex aliis, quæ nos vidimus)
refacta quod & ipsius sancti personam vide-
sublimiunt, hac illac circumuolitantē, bar-
sub dio bam habentem demissam, & caput,
n, in quaficuti consueuerat, tiara tectum. Et
cubitorum qui eo loco viri congregantur, liberē
carnatū ingrediuntur, & columnam cum iu-
git. mentis suis frequenter circumeunt.
unt, qu Cautum est autem diligentissimē, ig-
um ad nōro qua de causā, ne mulier aliqua
ndentia intrō in ipsa adyta ingrediatur, sed vt
n ipso foextra liminā stantes de rebus miran-
ecto illis dis obstupefcant. Est enim ē regione
saltantē splendentis astri vna, ex ianuis, per
adem vquam conspectus illius pateat.

Tenendum hoc, in Romana Ecclesia con-
secratis illi Nonas Ianuarij; in Græca Calen-
das ipsas Septembris; nam quod Baronius
die 24. Maij narrat, non est ad hunc, sed iuni-
orem Simeonem Stylitam referendū, vti
Menæ Græcorum, & Menologium testan-
tur. De Martha tamen ambiguum est, huius
an alterius Stylitæ fuerit mater; an idem vari-
is que parenti nomen, vti est Danielis? Me-
nologium 24. Maij duos Stylitas confundit,
MMM cum

cum Theodoretū nominat etiam illius scriptorem, qui dudum antè defunctus erat.

DANIEL SECVNDVS Stylita.

II.

*Metaphra-
stes.*

11. Decemb.

Mena.

Niceph.

Cedrenus.

Syrus.

Danielis acta ex Menæis reddam; quæ Metaphrastæ Panegyricas conciones potius, quàm vitas succinctè scriptas manu apud Surium legat. Addam Menæis pauca Nicephoro & Cedreno, ne quid desiderari possit.

Floruit Daniel imperante Leone Magnifico Besso nato, oriundus ex Mesopotamia, haud procul Samosetarum vrbe Bithac Patri Elia, matre Martha. Quinquenni parentibus ad asceterium Monachorum ductus, in religiosæ vitæ disciplina magnè fecit progressus, venitque ad S. Simeon Styliten iam non tiro amplius, sed proteranus Christi miles, cui Simeon benecatus est. Ductu postea Numinis in ciam ad confinia Constantinopoleos ter Anaplum delatus est, vbi quodam deserto & profano larario ingentesque cum infestis fani inquilinis monibus pugnas commisit. Demum

luis scrip
erat. in
DVS
am in scendit, in qua magnam ex æstu,
rigoris, ventorumque & tempestatum pro-
cellis tolerantia materiam collegit. Cæte-
rum cum inusitatis miraculis orbem attona-
ret, Leo Imperator, & secundum hunc Zeno
& Basiliscus tyrannus, illum cum singulari
cultu & veneratione adierunt; quibus & fu-
ncionem aperuit, & hæreticorum vim repressit, &
s manu Ecclesie laboranti opem tulit; tandemque
paucis annis cum summa innocentia & sanctitate
desiderata ad Dominum profectus est. Cele-
bratur illius memoria in Anaplo. Hæc com-
Magnifico Menæa.

amia vix. Addit Metaphrastes Danielem lacrimis in-
Bithacunda Matris à Deo extortum, cui etiam
quennis gemina fidera ante conceptum Danielis quæ
orum futuram eius claritudinem pollicerentur,
a magnæ quietem diuinitus ostensa. Nomen quo-
simeonæque Danieli non sine certa Numinis signifi-
prophecia dictum à Vate Daniele: cuius vati-
bene præsentia aperienti volumen sacrum præfecto
in Throno occurrerunt. editus est anno Chri-
stos prope ccccx. Duodecennæ postea religioni;
ipsum ænitus addictum, Simeon Stylites præsen-
o inclinat, prædixitque magnos labores pro Chri-
tilinis deo exantlaturum. Idem petenti Hierosoly-
mum conuocans iam defunctus, habitu senis incani se spe-
luminandum obtulit, iterque eius correxit æ
MMM 2 monuit,

monuit, iret Constantinopolim, ibi res De- Hieron &
grates, populo & Ecclesiæ salubres effecturū. lorū, v
Bizanti in neglecta idololatrarum æde do- columna
miciliū habuit, ex quo columnam consecra- gens in
dite od. die quo Simeon in Syria è sua in pa- archa, i
lum abiit; cuius meloten cum Sergius Simeon Constan
nis cliens ad Leonem Imperatorem decub- solo suo
set, atque ille aliis rebus occupatus neglex- alter vero
set, ad Daniele gratum & sanctum mun- Stylitam
peruenit, qui perinde vestem ac si ab Hel- Sed vtra
Elisæo esset transmissa, spiritus eiusdem pi- ratorū
nus accepit. Erat illa columna posita in An- obstupe
plo ad ostium ponti, qui Constantinopoli tempore
abest stadia admodum septuaginta, si tunc qui se ei
venias; mari, non amplius triginta quinque venit Eu
Anaplum describit Procopius πρὸς ἡγε- lia ex vir
των Iustiniani, qui in Bosporo Thracico, vbi venerabi
angustissimum est fretum, in utroque litore modiora
ponit augustissima templa sancto Michaeli nitat. Er
ἁσσωμὸς τῶ ἀρχιεπιστοπικοῦ explicat eundem. Gennad
naplum Petrus Gillius in Bosporo Thracico rat, fere
Sozomenus Anaplum, nunc Estian, nunc set. Per
Michaelium; interpretes Nicephori Transi- mobile
appellat. Et in Metaphraste sunt hæc verba cendit y
Et cum in ostium Ponti esset ingressus eum calamita
excepit templum Michaelis militiæ celestis cogeren
principis, quod illic pulchrè est positum: & statione
septem illic dies est versatus. Inde transiit cendere

Hieron

Hieron & Philemporum, vbi fanum erat Idolorum, vti iam est narratum. Vix pedem in columna posuerat Daniel, cum tempestas ingens in illum excitata primum à Gelasio toparcha, mox ab ipso S. Gennadio pontifice Constantinopolitano. alter querebatur in solo suo, se inuito, ædificatam columnam; alter verebatur, ne Daniel æmulus Simeonē Stylitam, inanem populi captaret plausum. Sed vtramq; procellam cōpescuit Deus miraculorum suffragatione, quæ Daniel passim obstupefcente ipso Gennadio edebat. Sic in tempore Numinis prouidentia tuetur eos, qui se eius tutelæ commisserunt. Inter hæc venit Eudoxia Augusta Eudociæ Augustæ filia ex vinculis Africanis emissa, quæ Danielē venerabunda reuisens blandissimè ad commodiora nec minus silentio amica loca inuitat. Et quem nec Gelasij importunitas, nec Gennadij sanctitas auctoritate sua detraxerat, fere sæmina pijs suis blanditijs deduxisset. Perstitit tamē heros veluti Capitolij immobile saxum, & Marpesia cautes, nec descendit vnquam, nisi cum aut publica mundi calamitas, aut imminetia Ecclesiæ pericula cogèrent athletam ad dies aliquot deserta statione in prælium contra impias sectas descendere. Iam futuras incendiorum denun-

MMM ; ciatio-

ciationes, Imperatoris preces, Danielis op-
tulationes & alia innumera opera cum Me-
phrastes qui in manibus est, copiosissime
scribat, labore super sedebat. Mihi nunc
mus est ea legere, quæ vulgo vel nunquam
vel rarissime sunt cognita. Cui Metaphra-
stes non sufficeret, addat licet Baronium An-
sexti. Decessit Daniel, cum Deo hostia
cruentâ (nam & Sacerdotij honore clarus
erat) litasset, & annum ageret octogesima
Duodecennis enim in cœnobio religionem
professus; in eâ perseveravit annos novem
triginta; novem & viginti annis statiorum
columna sustinuit certamen. Epigramma
Cyri in Danielelem cognosces in Aula sancta

THEODVLVS STY- lita.

III.

3. Decemb.
Alms vide.
par 14.
cunctis

11000. Phi-
lipp.

Hic imperante Theodosio Magno viri
patricia stirpis, & præfectus prætorij
qui inculpata vita vir in coniugio agebat
Cum videret à magistratu omnia per rap-
inas, avaritiamque geri, præfectura se abdic-
uit. Vxore tandem etiam defunctâ, fortunam
quas amplissimas habebat, quingentas in qua-
& quinquaginta auri libras, in pauperes
elargi-

elargitus, Edessamque venit, vbi in columna
quadam triginta ipsos annos vitam religio-
sam, & solitariam egit. Vnde magnis à Deo
gratis auctus, nihil amplius ex terrestri gu-
stauit alimento; sed solo corpore & sangui-
ne Christi diebus Dominicis, sanctaque ob-
latione est pastus. Perturbatus olim cogita-
tionibus molestis auebat scire, eccui tandem
ex gratis Deo seruis par esset iudicatus, audi-
uit se Cornelio mimo qui Damasci degeret,
parem in regno Dei futurum. Quod respon-
sum parum absuit, quin illum in grauem ani-
mi perturbationem conijceret, quas illi ho-
stis animorum insidias in exitiū pararat. Ve-
nit ergo Damascum, Cornelioq; reperto, ad
pedes accidit, rogauitq; vti sibi genus vitæ
suz, actioneq; explicaret. Sed hic se infelicē
esse peccatorē dictitabat, nihilq; præclari in
vitâ gessisse. Vrgente altero & collacrimante
sene, coactus dixit. Ego, pater, à prima ætate
mimicam, scenicamque artem exercui, inde-
que mihi vitæ necessaria comparavi. Tan-
dem, quamuis serò redij in memoriam,
quæ designari malorum, menteque futuri
iudicij rationem perpendi, atq; deinceps me
ab omni flagitio abstinui, vitamque inte-
gram institui, pauperum inopiæ subleuandæ
pro facultate meâ addictus. Cum pater
MMM 4 amplius.

amplius instaret, & illum sacramento adi-
 ret, vti & reliqua aperiret, respondit Corneli-
 us: Pronuper (sancte pater) illustris quorundam
 matrona, qua opum & honorum, quae pudicitiae
 laude spectabilis, viro à parentibus in matrimo-
 nium locata erat, qui per luxum & intemperantiam,
 non suum tantum & uxoris patrimonium decoxerat,
 sed & super graue per commestationes contraxerat.
 Hic à creditoribus in vincula tractus, cuius
 iugem longo tempore immenso afflixit dolore.
 Cum enim infelicem in carcere famulum propemodum
 enecari sciret, animum prodespondit. Cœpit tamen
 stipem cogere, animam velut in trutinam depositam,
 fluctuabundam anxiamque ne pudicitiae labem inferret,
 quae forma esset bona & integra. In hanc ego cum
 incidissem, statumque vitae, & causam didicissem,
 sanè vehementer animo commotus indolui,
 rogavi; lacrimans, quantum inquam mulier est
 as alienum? Quadringenti, inquit illa, mi domine,
 sunt aurei. Ego cum opes meas omnes ad calculum
 vocassem, ducentos non amplius & triginta aureos
 reperi. Quae cum ad sortem non sufficerent,
 suppellectilem, & quae habebam preciosa, vestesque
 ipsas, quas pulcherrimas compararā, venū exposui,
 summamque inde collectam famina manu

manus
 mulier,
 stodia
 mo pro
 decrec
 Theod
 nam as
 na ad D
 ANO
 Sin

DE
 a
 na a tat
 meone
 miracu
 inquit
 set, (s
 mon
 ober
 pard
 iecto
 iam f

manu

manus cum hoc dicto tradidi. Accipe hæc mulier, & bona cum pace abi, virumq; è custodia libera, & clementiam numinis ex animo pro me precare, vt mei in extremo illo & decretorio iudicii die misereatur. His auditis Theodulus, gratiis Deo actis rursus columnam ascendit, nec diu superstes cum spe bona ad Dominum emigravit.

ANONYMVS STYLITES, Simeonis iunioris Magister.

IIII.

DE hoc plura non leguntur, quam quæ ab Euagrio tradita sunt, hunc in columna ætatem degisse, & discipulum habuisse Simeonem alterum, quem ad columnam hoc miraculo monitus inuitarit: Cum adhuc, inquit Euagrius, valde tenella ætate esset, (Simeon) & puerorum more per montis iuga ludendo saltandoque oberraret, forte fortuna incidit in pardum, cuius collo cingulo circumiecto, eo velut freno bestiam, quæ iam suam feram naturam exuerat, ad

MMM s suum

suum monasteriū secū duxit. Quod cum magister eius, qui aetatem agebat in columna, videret, percontatus quid esset: Respondit puer, ælurum, seu selem esse, quem vulgò cattum nominant. Hinc igitur coniecturam faciens quantopere virtute esset in posterum præstaturus, ad vitam in columna degendam eum induxit.

SIMEON STYLITES DI. Etus Iunior.

V.

24. Maij.
Mena.

Vixit hic Iustini senioris imperio, natus Antiochiæ Syriæ, patre Ioanne Edessano, matre Martha; Antiochiæ eductus. Quæ sequuntur omnia miraculis plena, quæ partim accidisse illi, partim ab illo designata, omnia prope supra humanā conditionē dicuntur. Per preces enim in utero conceptus est. Quin & priusquam conciperetur, Ioannes Baptista Christi prodromus, matri futuram pueri sanctimoniam prædixit. In lucem editus à sinistra matris papilla semper abstinuit, quod

quod certum erat argumentum puerum ad
 recta semper studia, declinatis omnibus pra-
 uis & sinistris actionibus, progressurum. Sex-
 to porro ætatis anno, quo tempore propter
 animi imbecillitatem pueritia adhuc à seriis
 negotiis vacat, & temerè obuia confectatur:
 hic tamen omnibus præsentibus ac humanis
 rebus contemptis montem conscendit, & bre-
 ui tempore ad vitæ asperitatem, & omnia in-
 commoda adsuevit. Vnde frequentibus
 dignatus Dei cælitumque aspectu & con-
 suetudine, à quibus, propositis quæ sequen-
 da essent studiis, quid agendum foret doce-
 batur. Exinde quod supra naturæ conditionē
 est, non amplius humanis vivebat alimentis,
 sed cælesti pascebatur ambrosia, quoad vitæ
 modum faceret, atque ad Christum abiret.
 Sed hæc omnia cum innumerabilib⁹ eius mi-
 raculis, in historia largè exponuntur. Enim-
 vero hoc vnum præ ceteris non tacendū pu-
 to, quod à teneris relictis reb⁹ humanis, pri-
 mū cœnobiū sit ingressus, in quod ex monte,
 quē sexennio toto incoluerat, vbi descendit;
 & columnā ascēdit, in qua annos octodecim
 moratus, rursū in admirandā rupē sterili saxo
 asperimā digressus, decē ibidē annos posuit.
 Postea in tenui columna, annos quinque su-
 pra quadraginta traduxit, ita vt vniuersè
 vitæ

vitam ad quintum & octogesimum propagavit, ex quibus novem supra septuaginta celestium ritu sine mortali victu, in arcta religionis disciplina, & patientia transiit, & mortis somno potius in celitum ordinem, & censum est rescriptus.

ALYPIVS STYLITA.

VI.

Alypium ex Menæis ante præteritum nunc restituimus. Heraclio imperante nomen Alypii sæculis innotuit. Adrianopoli Paphlagoniæ felici satū editus, quando matris antè parturientis gemitus, per fausta signa cognitus est, quis, qualisque postea esset futurus: cum & hodiè illius patientia spectata & audita nos admiratione teneat. Vifa enim nimis parens ipsius adhuc vterū ferens, agnum gestare pulcherrimū, qui ardentibus in cornibus lampades haberet. Quæ non nisi futura eius & virtutem & celebritatem nominis portendebant. Ergo Alypius se in genere disciplinæ religiosæ exercebat, & præter alia mira quæ patrabat, omnes certè tolerantia longè vincebat, tres enim & quinquaginta annos supra columnam tecto carentem, sub dio transiit: Et insidiis cacodæmonis velut alter lob

appetit

appetitus, ac vulneratus tredecim annos ip-
 sos alterno duntaxat latere constitit inclina-
 tus. Dein altero, quoad dignam cælo animā
 Deo commendatam transmisit. Vixit annos
 centum.

Hæc Menæa, eademq; ferè paucis omiſſis
 Menologium. Mirificè me affecit hoc ſidus,
 cum oculis meis, illuſtribus ſuis radiis illu-
 xit, quod ferè extinctum antè, rurfus incipit
 fulgorem, temporis vetuſtate hebetatum,
 ſpargere.

SIMEON STYLITA Fulminatus.

V II.

Iſtus quacumq; morte præoccupatus fuerit, in refri- *Sap. 2.*
gerio erit. Non eſt hæc nota impietatis aut
 ſcleris, cum viri ſancti inexpectato mortis
 genere, è medio tolluntur; ſiue apoplexia
 percellantur, ſeu fulmine ſternantur, ſiue rui-
 nis elidantur, ſeu peſtilitate, fame, ſiri, ferro,
 igni, aqua extinguantur. Hoc caput eſt, vt ne
 te mors imparatum deprehendat. Non igno-
 ro, paganis ominofum fuiſſe fulmen, & in vl-
 tris pœnæ loco exiſtimatum, vt eſt apud
 principem poëtarum de Gigantibus.

Hoc

4. *Æneid.* Hoc genus antiquum Terræ Titania plerumque
Fulmine deiecti fundo voluuntur in imo.

Sic Æsopus, Salmoneus, Ajax Oilei, Phæton, Æsculapius, & alij de cælo tacti leguntur.

Sed non idcirco derivanda culpa ab uno aut altero punito, in omnes. Vltum it cælestis vindicta mortales immissa pestilentiâ; nec tamē omnes, qui illa lue corripuntur, impij, quod ipsum affirmare maximē esset impium.

Simeon ergo fulmine deiectus, eodem momento corporis vinculis non tam solutis quam ruptis in cælum euolavit. quod ipsum Iulianus Stylita (de quo mox infra) cognovit, cum eo ipso tempore suis sectatoribus præcepit, ut incenderent odores, quibus causam percontantibus: ecce, inquit, frater meus Simeon à fulgure deiectus interiit; & ecce anima eius transit cum tripudio & exultatione. Aberat autem Simeon à Iuliano viginti milliarium intervallo. Itaque reprime iudicium quando hic, ille, & quicumque; alius atroci genere mortis sublati dicuntur. Nullum mors facit impiū; sed impia vita deprehensos inusitata via ad lethum ducit, nec id semper. sæpè scelerati pacatē obeunt; innocentes cum ingenti tormento.

mento,
hoc ful
ctus, ne
cælestis

IVI

Hic
lau
stes &
phroni
ingenti
nus occ
nare
tur; nec
veriti
nus hun
mouere
rauit, v
feram i
tisque
Iulianu
Iesu tib
prouin
data ex
nce par
re, cum

mento. Enimuero Simeon singulari voto
hoc fulmen extorsit, vt videretur non san-
ctus, nec coleretur, vt qui tanquam noxius à
caelestis iræ vindicta fuisset plexus.

IULIANVS STYLITA.

VIII.

Hic ipse Iulianus est, quem in Simeone
laudauimus, de quo Stephanus anti-
stes & successor magni Sabæ narrauit So-
phronio, leonem immani feritate, & mole
ingenti feram, locum insedisse, quem Iulia-
nus occuparat. ad quem cum passim adue-
niant, subindeque à peste illa necaren-
tur; nec accolæ tutò domo pedem efferrent,
veriti ne incurrerent in exitium: vt Iulia-
nus hunc terrorem à peregrinis & incolis a-
moueret, vocato Pancratio discipulo impe-
rauit, vt versus Austrum duo passuum millia
feram in cubili iacentem quæreretur, concep-
tisque verbis compellaret: Postremissimus
Iulianus, ex auctoritate & nomine Christi
Iesu tibi imperat, vt locum migres, & ab hac
prouincia recedas. Abiit Pancrati, & man-
data exhaustit, leo loco quamprimum cessit,
nec paruit amplius. Norunt parere nobis fe-
re, cum nos paremus Deo,

Idem

Idem Iulianus presbyterū illū, qui nunquam faciebat, nisi spectabilem se prius adesse Spiritus sanctus ostendisset, per discipulum iussit saluere, misso simul linteo, quo tres carbones ardentes concluserat. Mystes ubi illa tela ignem aspexit, remisit eandem aqua plenam. Intercapedo locorum erat passuum millium viginti.

Planè illustris fuit hic Iulianus, qui è columna præfect^o cœnobio, suis leges dicebat, & optima præcepta viuendi edebat, non tantum verbo, quod solent multi, quam exemplo, quod pauci. Quare & virtus illum non præsentibus tantum, sed remotissimis etiam populis commendabat. Conuenit hunc inter alios Conon, cum geminis liberis; quorum Cyriacus morbo contactus immedicabili spem omnem medentium eluserat. Curatus cum Conone parente, & germano altero, noluit à vestigiis Iuliani, optimi corporum & animorum medici, recedere, qui simul omnes, iussis valere rebus humanis, se illi ad omnem obsequelam auctorarunt. Receptos Iulianus ad omnem virtutis religiosæ disciplinam erudiuit, & Cononem præfecit rei frumentariæ: qua cum olim defectus esset, adiit Antistitem: Pater, inquit, frumentum desideratur. Et Iulianus: i, modo, inquit, frater & conuerre quod reperies molit

molitur
bit largi
ret nih
mœstus
ret nece
Cononi
es, in ci
Percitus
cuius d
tur, osti
quo om
Quo Co
pedes ab
cia veni
familiar

STY

Nihil
Se
fecerat,
etiam fa
quinara
tatis cel
sternere
Ægina C

molitumq; pinse hodiè, de craftino provide-
bit largitor omnium Deus. Conon quod sci-
ret nihil in granario nisi puluerem relictum,
mœstus abiit in suam cellam. Sed cum vrge-
ret necessitas religiosos fratres, citato demū
Cononi, abi, inquit Iulianus, & quod inueni-
es, in cibum para, vt habeant quod edant.
Percitus ira Conon ad horreum properat,
cuius dum aditum remotis vectibus moli-
tur, ostia non potest aperire, mole frumenti,
quo omnia plena sensit, etiam ianuis offusa.
Quo Conon spectaculo attonitus, ad Iuliani
pedes abiectus, supplex incredulæ contuma-
ciæ veniam orauit, didicitque Deo, Deique
familiaribus fidere.

STYLITÆ DVO ANO- nymi.

IX.

Nihil sanctum, quod hæreticum. Impij *Io. Moschi*
Seueri nefarium dogma Orientem in-
fecerat, magnumque non è plebe, sed ordine
etiam sanctiore monachorum numerum in-
quinarat, adeo vt impietas per speciem pie-
tatis celsas etiam columnas afflaret, & pro-
sterneret. Aberant triginta millibus passuum
Ægina Ciliciæ vrbe duo quidam cionitæ seu
NNN Sty-

Stylitz, passibus inter se diuulsi non amplius sex millibus, sed fidei professione & dogmate infinitis interuallis. Alter enim Romanam sectabatur disciplinam, alter Seuerianus tuebatur errores, qui Catholicum ministerium conuitiis exagitabat, & sibi quasi magistratus in alterum usurpabat, quod ante illuminationem in columna occupasset. Romanus suggerente bona mente & fide petiit a Seueriano crustum de Synaxi Seueriano, quod hæreticus lubens volens misit, iam sibi de alterius mutato animo gratulatus, quocerto crederet, eum in suas partes vel iam concessisse vel mox concessurum esse. Acceptam Catholicus panis execrati partem sibi immisit feruenti ollæ, quæ subito elixa in aquam abiit: Dein & Catholica Ecclesia hostiam consecratam in eandem coniecit, cum subito testa ante feruore ebulliens, volut affusa frigida resedit; sacræq; Eucharistiae forma intacta, integra, siccaque, & quasi nunquam uncta, ex illa est recepta, quam cum magna, ut par est, veneratione seruata Sophronio postea Stylita præbuit videndam colendamque.

An Seuerianus calculum verterit, & à pertinaci mente destiterit, auctor in medio relinquit, de altero Seueriano itidem Stylita

S. Eup

S. Eup
cheno

ST

E Ph
&

sanctio
uerian

procul
uigilab

dolent
re hære

cupidu
lumine

veller
ueri:

re nego
quomo

bum a
labes e

stylita
gredian
tus est
xus ha

S. Euphramio patriarcha & pontifice Antiocheno in viam reducto nunc expono.

STYLITA SEVERIANUS Miraculo correctus.

X.

Ephraemius ex comite Orientis Pontifex & Patriarcha Antiochenus, dubites an sanctior vel eruditior fuerit, de Stylita Severiana peste laborante acceperat, qui non procul Hierapoli in columnæ statione per-
uigilabat, ad quem profectus Ephraemius, dolenti animo ferebat, tantos labores errore hæreseos corrumpi. Salutis ergo illius per-
cupidus & anxius cœpit hortari à veritatis lumine exerrantem, vt damnatis erroribus
vellet ad Ecclesiæ Apostolicæ gremium re-
ueri: sed negavit stylites sibi quidquam fore negotiū cum synodo (Chalcedonensi) Ec-
quomodo, inquit patriarcha, sanabo mor-
bum animi tui? Ecclesia sana & sancta est, &
labes erroris in illa nulla est. Rogum, inquit
stylita, excitemus, illumque ambo simul in-
grediamur, quem flamma læserit, damna-
tus esto; quem intactum reliquerit, ortho-
doxus habetor. Existimabat stylites patriarchā

NNN 2

has

hac tam atroci flammaram denunciatione deterritum iri, sed flamma non terruit Patriarcham, imò Patriarchæ constantia terruit Styliten; Ephræmius enim sibi de sua fide & virtute optimè conscius admissa conditione: Oportebat quidem, inquit, fili mi, tuis meis admonitionibus locum dare, nec plura quærere: sed quia tute hanc legem utriusque dixisti, viribus quidem indignitatis meæ maiorem, fretus tamen Deo & causæ bonitate salutisquæ tuæ studio, illam admitto. Laudetur Deus, ferantur ligna, succendatur rogo. Flammis ergo crepantibus, propter columnam, descende, inquit patriarcha, iam ad me Stylita, feramus nos in medium incendium, Attonitus ad constantiam Pontificis hæreticus, non est ausus iudici & exploratori veritatis igni se committere nec descendere. Et Ephræmius, nonne tu hanc nobis conditionem tulisti? quid ergo iam terginefarris? Tū sanctus pontifex detractam sibi stolam cum hac precatione in ignem sparsit. Christe sancte nostra causa nostram naturam ex Virgine indute, ex virgine nate, exhibe nobis indicium veritatis. Arsit pyra tres ipsas horas, & materiâ in cineres redactâ, stola adeo intacta ab igne in igni iacuit, ut nec vlla in illa nota adustionis appareret. Quod ubi Stylites & sub-

sublimi loco spectasset, manus dedit, Seuerodamnato Hæresin eiurauit, & à sanctis Ephraemij manibus sanctam synaxin accepit, totumque se in eius potestatem addixit. Dedit hoc Deus pietati pastoris, dedit saluti laborantis & errantis ouis, daret & hodie si pater inueniret pontifices, nec contumaciores hircos.

DE STYLITA EDESSE-
no, qui, quod germanū suum
simplicem iudicârit, & contemserit,
quadraginta nouem annos in colum-
na stetit, vt peccatum ex-
piaret.

XI.

Non memini intra multos annos tam illustrem legere historiam, quam tibi lector, ex Cimmeriis tenebris, & tinearum ludibrio erutam, cognoscendam propinabo. Incidi in hanc, ductu credō boni cœlitis, dum Patricum Græcorum MS. ex illustri bibliotheca Reip. Augustanz voluerem.

STYLITA Edessæ fuit, quem Theodorus, magnus eiusdem vrbs Pontifex conuenit, rogauitque, quot annis eo in loco versaretur,

NNN 3

tur,

tur, & quam vitæ rationem teneret, ne quid quod ad Dei Opt. Max. laudem pertineret, calatum vellet? Hic ille ducto ex imo pectore suspirio, perfusus lacrimis, gemebundus ego, inquit, sacratissime Pontifex, totum vitæ meæ statum ex re ipsa exponam. Tu potius hæc ante in publicum non efferes, quàm ego è publico fuero sublatus & elatus.

Iam tum adolescens cum fratre natu maiore, res & spes omnes humanas & fallaces sponte animi abieci; cumque ambo in cœnobio triennium egissemus, quietæ solitudinis desiderio capti, de consilio religiosi Patris nostri, in siluam haud procul Babylone secessimus; specusque illic repertas non alio modum inter se abiunctas ingressis, terra herbarum dapes & glandes in victum suffecta. Festis diebus contulimus vota & mensas, Deumque largitorem nostrum & altorem totius sensu animoque gratiis persolutis venerati sumus, rursumque digressi in suum vterque solitulum recepit, & rerum celestium commentationibus, precationibusque vacavit. Quando verò pastus colligendi, vel corporis exercendi gratia per solitudinem ambulandum erat, seorsum vterque exhibat in diuersa, ut alter ab altero semper vnum aut alterum miliarium distaret.

Coma

Comes nobis assiduus erat consolabundus Dei minister Angelus, qui nos in cœptis firmabat. Hic erat tum studiorum nostrorū in silentio pietatis & religionis cursus. Cum vsuuenit, uti die quodam, nobis per vasta deserti incedentibus, viderem fratrem meum in saltu oberrantem, & non nisi vnicum à me stadium remotum, ac paululum procurrens anidmaduerterē illum ex inopinato resistantem, seseque signo crucis armantem, & locum illum ingenti saltu traicientem, perinde ac si laqueum transiliret, suumque in spelæum reuertentem. Demiratus ego quid sibi frater illa celeri fuga & saltu corporis voluisset, lustrandi loci causa progressus, volebam nosse quid accidisset fratri. Veni & inueni ingentem illic auri aceruum, fuscisque ad Deum precibus, exutum pallium, auro induo: Impleoque adeo, ut vix oneri ferendo essem, quod clam fratre in meam latebram intuli. Abeo deinde in urbem, comparo locum vnde quaque cinctum & munitum, intraque septa egregiè ad omnia opportunum, fonteque liquidissimo irriguum. Molior templum, omniq; sacro cultu exorno; cōdo monasterium, in eoque religiosos omnino quadraginta colloco; addo ad ægros curandos nosocomium; augeo cœnobium, & va-

letudinarium annuo censu. Præficio rebus
 omnibus rerum administrandarum peritis,
 eiusq; curæ omnia committo, & ex reliqua
 pecunia bis mille aureos relinquo dimidium
 cœnobiarchæ; reliquum omne in miseros
 partior; mihi ad usum nec vllum denarium
 retinco, sed omnia in molitionem sacrarum
 ædium, in victum religiosorum, & egentium
 subsidium expendo, recensq; conditæ zdii
 præfecto salutem dico, & omnibus pacem
 imprecatus, ad desertum & silentium quie-
 tis fratrem quæsiturus redeo, dumq; per sola
 silvarum pergo, subit animum superba cogi-
 tatio, quæ identidem immurmurat coram
 meo, fratrem meum, hominem antiquum &
 nimio operè simplicem esse, nescireq; literas,
 qui vti pecunia non potuerit, & tantæ rei la-
 cturam fecerit; me præclarè rem gessisse, &
 magno consilio opus Deo gratissimum insti-
 tuisse. Accedebam interim paulatim ad exer-
 citationis nostræ palestras & cubilia, & iam
 eminus germani mei antrum spectanti, re-
 multuosq; superbiz, vt dixi, motibus stu-
 ctuanti, meq; fratri tanquam sapientio-
 rem, & sanctiorem præponenti, occurrit ille fa-
 miliaris nobis ab exordio cœptæ asceseos
 Angelus, & me atroci conterritans vultu,
 quid vana, inquit, tumes gloria, tibi que de
 tamquam

tamquam præclarè gesta places plaudisq; ?
 Ego tibi veriora veris denuncio; omnes tuos
 labores, tantiq; temporis curas & sudores,
 omnes Ecclesiarum substructiones, molitio-
 nes monasteriorum & Xenodochiorum
 exadificationes, aurique in miseros elargi-
 tiones pia cautaque prouidentia tuo iudicio
 factas, nō esse cum vnico illo fratris tui saltu,
 quo aggerē cumulūq; illū deprehēsi auri trā-
 siliit, conferendas; neq; enim aurum duntax-
 at, sed immane simul illud chasma, interual-
 lumq;, quod inter epulonem & Lazarum in-
 tercedit, veluti pernicipibus alis traiecit, & in
 sinum Abrahæ iam illi desponsum quodam-
 modo transuolauit. Ille enim studuit se pro-
 bare Deo, tu placere populo. Quare ille te
 sine vlla dubitatione melior, infinitis parti-
 bus antistat. Tu contra etsi illo longè inferi-
 or, procul ab illius virtute abes, superbè ta-
 men te circumspicis, & illum germanum
 Christi agonistam fratrem tuum superciliosè
 contemnis, & vt simplici insultas. Ergo dum
 vixeris, illius aspectu frueris nunquā, & mea
 quoq; familiaritate priuaberis, quoad illam
 nouē & quadraginta annos assiduè gemēdo,
 plorādo, lugendoq; recuperaueris. Quando
 verò cæleste Numē multis lacrimis & animi
 afflictione tibi propitiatum reconciliaueris,
 NNN 5 rum

tum dabo me rursus in conspectum, eodem quoque optabili prædicandoque die beati consolatione delinieris.

Quibus denunciatis è conspectu subditus ille sublimis abiit. Ego mox ad fratris speluncam properavi, illoque non reperto in lamentabiles voces erupi, meamque infelicis sortem eousq; deploraui, quoad totum lachrimarum fontem exhaurirem. Totam ergo hebdomadem in saltu illo ita traduxi, angelo meo supplex, ut tandem flexus, respueretur tot gemitus; tot lachrimis ad clementiam & misericordiam commoueretur, memorando etiam (ut facilius veniam impetrem) fratrem & fraternum amorem, veteremque inter nos usum studiumque religiosæ exercitationis. Septima tandem luce attonuit me vox à cælite profecta: Eundum est, inquit, tibi in urbem, & columna ad S. Georgium insisterenda, ubi discas te ipsum nosse, donec propitius tibi dominum. Ex templo igitur profectus flens, gemenisque relicta veteri statione nostra, pedibus intra quadragessimū diem huc (Edeßam) perueni, columnamque hanc ingressus conscendi, quadraginta novem annos hic in silentio versatus, ingentia cum perduellibus Dei, hostibusque mortalium Dæmonibus certamina præliaque expersus.

¶

Erat tum offusa menti densa quædam caligo,
 & illætabilis tristitia obfidebat pectus. Ipso
 verò iam quinquagesimo anno, die Sabbati
 cum aduersperasceret, appetente iam Domi-
 nica, amœnissima lux circumfulsit cor meū,
 & molestiarum omnium nubes absterfit. No-
 te igitur illā tota insomni ducta, in cordis
 quiete, lachrimis cælesti voluptate plenis in-
 undatus, albescente iam die, & clarum lucē-
 te, circa tertiam matutinam, precanti mihi
 adest demum etiam Angelus, & : Pax tibi, in-
 quit, à Christo, pax & salus. Hic ego gaudio
 iuxta ac lacrimis perfusus accido illi, & : Vt
 quid, inquam, me desertum tot annos, bone
 custos iuisti, penitusq; à conspectu tuo repu-
 listi? Fratrem meum à me seiunxisti, & ipse te à
 me penitus abstinuisti? Eheu quot periculis
 ego, & quot, ac quàm intolerabilib⁹ tentatio-
 num fluctibus conflictatus sum. Tum Ange-
 lus me, prensa dextra, erexit, & : Propter arro-
 gantiam, inquit, tuam, & quòd fratrem præ te
 contemseris abiecerisq; , subtraxi me oculis
 tuis, non tamen ab animo, quem inaspecta-
 bilis semper custodiui, fouique, prout mihi
 Dominus dederat in mandatis: Nunc autem
 in humilitate tua memor fuit Dominus tui, & misit
 me, uti nunquam amplius recedam abs te,
 neq; in præsentī vita, neq; in futura.

Impe-

Impertitus es præterea gratia cognitionis, qua videas iustos & impios; illos quidem, ut spe vitæ æternæ in cœptis firmes; hos vero impietate & peccatis, precibus tuis & votis ad meliorem vitam & pœnitudinem traducas. Viuit verò & frater tuus, & pro salute tuâ Dominum deprecatur, quem studebis ut in altera vita omnis doloris & luctus exsorta complectaris. Ab illo igitur die datum mihi spectare Angelos, dæmonasque pellerere. Nam quodcumque ad me accedit vir bonus & metuens Dei, cerno bonos cælites anteambulones, triumphantes & tripudiantes, luminaque præferentes, & radiantibus fulgentes togis; impios autem Spiritus longo intervallo sequentes, ut qui nulla ratione audeant propius aspirare. *Beatus ergo qui timet Dominum, magna est enim gloria Domini super eum, & copiosa gratia, seu diues seu pauper sit, nulla enim fortunæ ratio habetur, sed morum tantum studia & factorum opera spectantur.* Infelix ille & miser, qui præcepta Domini non custodit, sed peccatis & desideriis pravis implicatur: miser, inquam, hic est, etiam si omnibus rerum præsentium, copiis & opibus circumfluat. Quando enim eiusmodi ad me tendentem conspicio; totum agmen & examen damnatorum geniorum circumsepitillum,

lum, & premit, & vinculis constrictum tenet. Sanctus autem Angelus longè à tergo secutus plorat, & luget exitium illius. Quando verò aggrediuntur illum infausi comites, vt vel precipitem deturbent in voraginem, aut in scrobem impellant, aut alia via in mortem agant, prohibet id custos illius sanctus, & stricto ferro insectatur illos & ferit, vt ritu pulueris à vento rapti differantur. Quæ ego cum spectro iustis quidem applaudo, miserorum verò illorum sortem lamentor. Quod nisi à sospitatoribus nostris, Angelis sanctis, hostes & insidiatores vitæ nostræ prohiberentur, arcerenturq; sceleratos extemplo necarent, mirum in modum illorum exitio inhiantes; sed vt dixi, coercentur ab Angelis sanctis, ne impetum in reos faciant, & mactent, donec definitum ab auctore mundi & rerum Domino arbitroq; cuiusq; vitæ tempus decurrat. expectat enim clementia diuina impium, vt ad se redeat, & mores emendet, pro noxis satisfaciât, ad quam rem illi moram indulget, & amplius pronunciat, nec patitur à generis nostri parricida hominem impunè abripi, vt qui nec illius sit, nec ab illo liberatus nec seruatus. Hæc & huiuscemodi tam salutaria inter se tota nocte collocuti, vbi diluxit, persolutis Deo primis votis inter se

ter se consalutant, & Pontifex à STYLITA digressus sibi gratulabatur, quòd in tam fletum virum incidisset.

Hæc propè ad verbum ex Patrico Græcorum paucis viso, paucioribus lecto, decerpit unde discas de te modestè sentire, neminem nisi te, & aurum iuxta tecum contemnere, pios venerari, impios & deploratos cum angelis lugere, & omnibus viis ad viam virtutis reuocare.

LUCAS STYLITA.

XII.

QUæ ante hæc fidera in obeliscis & columnis spectanda proposuimus, omnino admodum in oriente nata orta que sunt, nec memini in occidente vllum vnquam effulsisse. Orientis hoc decus est Ecclesiæ, ex quo & Lucas nouus hic stator extitit, imperator Romano seniore cum Constantino perphyrogeneto genero, ipsius Leonis philosophi filio. Patrem habuit Christophorum, matrem Calen. Indictum Bulgaris bellum, traxit & Lucam secum in aciem. Commisso proelio & robore militum cæso, ac copiis omnibus ferè ad internecionem deletis, Lucas diuino seruatus nutu, cælesti militiæ in religionis forum Patrum cœtu nomen dedit, apud

quos tam
tij initia
narum m
dia em
gia pane
mensam
column
persiste
lympan
iniecit.
demum
ascendi
tor, qui
ueravit
taminis

A

A vo
tra
column
lumna
bebat. C
arcana
bat infr
lita pre
lumna
partem

quo

quos tantum profecit, vti honore sacerdotij initiaretur, cum ille interim ferreo catenarum nexu corpus attereret, & sexdiali inedia emaciaret, nec præter oblatum in liturgia panem & cruda oluscula quicquam in mensam adhiberet, vel admitteret, Mox & columnam conscendit, in qua triennium persistens, iussu Numinis petiit montem Olympum, & lapidem in os camī freniue loco iniicit. Inde Constantinopolim venit, ac demum Chalcedonem, vbi rursus pilam ascendit, in qua operum mirabilium patrat, quinq; supra quadraginta annos perseueravit, ex qua feliciter confecto agone certaminis ad agonotheam emigravit.

ALIVS STYLITA.

XIII.

Auctor est Athenogenes, Episcopus Petreæ, vixisse in sua prouincia statorem columnarium, qui cum aduentoribus è columna sermonem miscebat, nec scalam adhibebat. Quod si quis vellet cum illo animi sui arcana communicare, velle dicebat, qui stabat infra, se illi cogitationes aperire. Tū Stylita pressiore voce iubebat illū ad gradus columnæ accedere, ipse ad diuersam columnæ partem digressus, ita cum illo conferebat sermonem,

monem, ut qui propter adstarent, adeoque columnam circumstarent, non audirent quid ille è superiore loco cum infra stante loqueretur. Ipsi soli inter se & audientibus intelligentibusque, natura stupente quomodo palam inter se verba vltro citroque mitterent, quæ præter ipsos nemo præsens, quamvis probè auritus acciperet. Sed quam Deo familiaris idem Stylita fuerit, inde licet cognoscere, quod arcana numinis decreta non ignorarit. Duo quidam erant longa & quotidiana necessitudine inter se deuincti, qui quotannis ad hunc vna visendum proficiscebantur. Alter tamen illorum absque commilitone quondam illum conuenire statuerat, & cum ad fores semel, iterum ac tertio pulsaret, nec responderet Stylita, nec admitteret, post duas tresuè horas præstolandi tædio victus abscessit. Digredienti occurrit suus ille familiaris, & ipse Stylitam conuenturus, qui socium secum ad eundem reduxit, uti quemadmodum antea consueuerant, ambo simul ingrederentur. Ergo ianuam cadentibus, Stylita, qui posterior, inquit, venit, prior & solus ingrediatur. Admissus posterior rogauit Stylitâ, ut & comitè suum qui prior venerat, admitteret; abnuenti instabat enixè, tandemque nequicquam vrgenti precantiq; : Quomodo, inquit

inquit
abiecit
sed cur
dem
biduun
fectus.
ritaten
amula
Exet. 9.

Ad
Bene m

DE

rum o
Christi
diis v
munc
pultu

inquit Styliata, possum ego recipere eum, quæ
abiecit Deus? Nec vrsit ulterius recusantem,
sed cum socio reuersus domū, mæstum qui-
dem Styliatæ oraculum tacuit, sed alter post
biduum subito extinctus ad inferos est pro-
fectus. Multi affectamus sanctorum familia-
ritatem, & colloquium, sed pauci virtutem
æmulamur, Hoc tantum cum vatē dico.

Ἐκεῖ θεὸς ἐνδὶ κούρῳ ὁμοῖα

*Adspiciunt oculis sepe mortalia iustis
bene merenti bene profuerit, male merenti par erit.*

ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δινὰ Ζεῦ, æquus iudex
Deus est.

DE SANCTIS CLAV- fis.

CAPUT V.

EThoc ferè genus homi-
num religiosorum cum senescente
paullatim mundo consenuit, quo-
rum olim magna passim per omnem orbem
Christianum frequentia fulgebat, qui in me-
diis vrribus extra vrbes, in mundo extra
mundum, mortui ante mortem, & antè se-
pulturam quodammodo sepulti, tenebris, &
turri-